

Tento text je verze pro tisk webové stránky

<https://mm.borkovec.ch>

Tato webová stránka vzpomíná na Marcela Bořkovcová-Vobořilová (1927-2017) a Miloš Bořkovec (1922-2012). Jejich životopis a další informace naleznete na následujících stránkách.

Marcela Bořkovcová a Miloš Bořkovec u Gilley, Franche-Comté, Francie, 1985

Životopis Marcely a Miloše Bořkovcových

Miloš Bořkovec se narodil v roce 1922 v Praze, což bylo tenkrát v Československu. On byl nejstarší ze tří bratrů jejich rodičů Jana Bořkovce a Hermíny Bořkovcové-Schererové. Mladší bratři Miloše se jmenovali Alexej (Sáša) a Ivan. Miloš absolvoval stavební inženýrskou školu v Praze, protože chtěl převzít stavební kancelář svého otce.

Marcela Bořkovcová se narodila v roce 1927 v Praze jako Vobořilová. Byla druhým dítětem Václava Vobořila a Marie Vobořilové-Mančalové. Její mladší bratr Miloš, kterému se také říkalo Miloušek nebo Míša, zemřel již ve školním věku. Marcela se vyučila jako modistka, protože chtěla převzít módní obchod její matky.

Miloš a Marcela se setkali v Ostrově poté, co byla země zničena druhou světovou válkou a komunistické převzetí ji ponořilo do chaosu. Ostrov se nachází jižně od Prahy, nedaleko od Vlašimi, s výhledem na horu Blaník. Podle pověsti spí v této hoře rytířské vojsko, které český lid osvobodí, když mu bude nejhůř.

Jan a Miloš Bořkovec kolem 1945

Václav, Miloušek a Marie Mančalovi kolem 1940

Marcela často byla v Ostrově na dovolené, protože její matka se v této obci narodila. Miloš trávil prázdniny se svými bratry u příbuzných nedaleko ve Vítově mlýnu. Samozřejmě, navštěvovali ti tři bratři holky v nejbližší vesnici. Během této doby opustil Sáša Československo a později se usadil v Americe.

Miloš a Marcela se vzali v Praze v roce 1952. Marcela přijala jméno Bořkovcová a její jediný syn Michal se narodil v roce 1956. Oba pracovali jako zaměstnanci v Praze, protože převzetí rodinných podniků komunistické hospodářství neplánovalo. Pravidelně navštěvovali Vítův mlýn a Ostrov.

V Ostrově byla také každé léto Marie, matka od Marcely, spolu s jejím novým manželem Josefem Vokounem. Proto se později jmenovala Marie Vokounová-Mančalová. Ona trávila nejvíc času hraním karet se svými příbuznými.

Vesnice Ostrov a hora Blaník kolem 1980

Sňatek Marie a Josefa Vokounových kolem 1950

Invaze armády Varšavského paktu po pražském jaru v roce 1968 je přiměla k opuštění země. Chtěli se sice napřed přestěhovat k Sášovi do Ameriky, ale pak zůstali v Evropě. Svůj nový domov našli ve Švýcarsku, přesněji v Bernu. V té době změnili trochu jejich jména, asi nedobrovolně. Z Miloše Bořkovce a z Vobořila se stal Milos Borkovec a Voboril, protože úředník švýcarské cizinecké policie na svém psacím stroji "š" ani "ř" nenašel. Z Bořkovcové se stal Borkovcová, protože v němčině se jména nepřechylují.

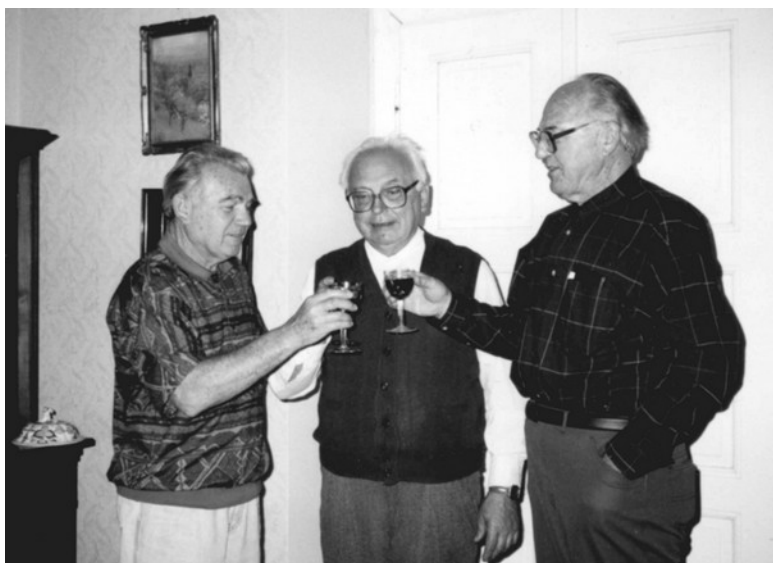

Sňatek Marcely a Miloše Bořkovcových 1952

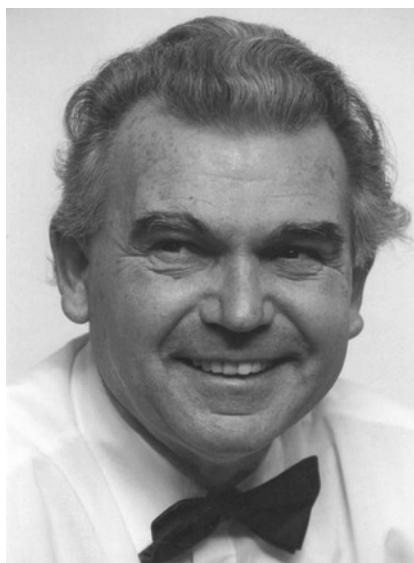

Marcela a Michal Bořkovcovi kolem 1960

V tehdejší vzkvétající ekonomické situaci našli ve Švýcarsku rychle práci. Miloš dostal místo jako stavební inženýr v podniku Geotest AG, kde pracoval až do svého důchodu. Zabýval se hlavně výzkumem podzemí od dálnice blízko Solothurnu.

Setkání Miloše, Ivana a Sáša Bořkovcových kolem 2005

Miloš Borkovec kolem 1995

Vzhledem k tomu, že nošení klobouků už úplně vyšlo z módy, Marcela se přeučila, a pak našla práci u Bernského nakladatelství Peter Lang. Svůj volný čas trávili mnoha cestami, které jim v Československu byly odepřeny. Navštěvovali Rakousko, Itálii, Španělsko, Řecko, Egypt, Ameriku, ale především Francii. Mírné kopce od Franche-Comté jim pravděpodobně připomínaly Českou krajinu, kterou už od roku 1968 nemohli navštívit.

Teprve po sametové revoluci v roce 1989 se zase se mohli vracet do své původní vlasti, která se brzy stala Českou Republikou. Situace se normalizovala a těšilo je znovu se setkávat se svými starými přáteli a příbuznými. Trvalo to půl století, než se také ti tři bratři Miloš, Sáša a Ivan znovu spolu viděli. Od tohoto shledání naleznete nahoře fotku.

Marcela a Miloš si také postavili rekreační domek v Ostrově, který v jejich pokročilém věku každé léto navštěvovali. Jejich nové Švýcarské vlasti však zůstali věrní. Domek v Ostrově byl prodán a oba zemřeli v Bernu, Miloš 2012 a Marcela 2017.

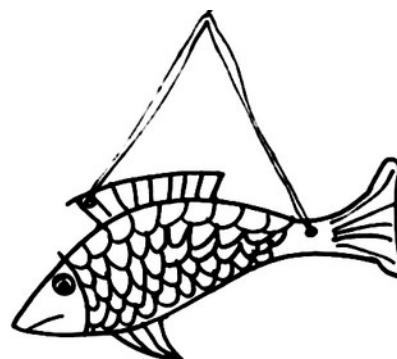

Marcela Bořkovcová kolem 1990

Domek v Ostrově kolem 2005

Ve stáří Marcela napsala malý esej o svém vzpomínkách, který se nalézá na další stránce. Během stejného období Miloš zhotovil kresbu, která se nalézá vpravo dole. Seznam blízkých předků naleznete za esejem.

Esej

Všichni se sem vracíme

Když jsem jako dítě jezdila do Ostrova na prázdniny, v řece Blanici bylo tolik vody, že ani dospělí na mnoha místech nestačili [1]. Řeka byla plná ryb, a často jsme měli k večeři bělice, vokouny, štiky a někdy i úhoře. Pro mé prastrýce Antona, Bohouše, Karla a Johana bylo rybaření zábavou i užitkem. Jako děti jsme chodili s Andělkou do lesa na houby, maliny, ostružiny a jahody. To bylo obohacení našeho jídelníčku. Ještě si pamatuji, že v potůčku cestou k lesu byli raci. Byla jsem jednou s Karlem je chytat, ale protože mi připadali oškliví, po druhé jsem nešla. Moji prastrýci byli velice podnikaví, jezdili na kole, plavali a hráli volejbal. Pamatuji si, jaké měli vozíčky, s kterými jezdili do lesa na dříví. Tenkrát se vařilo na kamnech, kde se topilo dřívím. Bylo to krásné teplo, které vyhřívalo nejen kuchyň, ale i další místnosti. Proto byl les tak čistý a uklizený, zbavený všech větviček a šišek. Píši to proto, že nyní na sklonku mého života a po mnoha letech, kdy jsem v Ostrově nebyla, jsou moje vzpomínky tak jasné.

Potkávám v duchu na známých místech a cestách ty lidi dávno mrtvé, jako by to nebyly desítky let, co zemřeli. Naší prastrýci a dědové, kteří se v Ostrově narodili, byli to: Franz, Anton, Karel, Bohouš, Johan a Josef. Vidím je jako dnes s kartami, nebo s knihou v ruce, nebo si jen společně povídat. A jejich děti: Můj dědeček Franz měl Marii, Tánu, Otílii, Růženu, Františka a Karla (všech miláčků, pro jeho krásný vzhled a šarm) [2]. Antonova dcera byla Andělka (trochu anděla připomínala, svou mírnou povahou a jemným vzhledem). Bohoušovi děti byli Anička a Ruda. Johanovi děti byli Mařka a Jenda. Karlova dcera byla Lidka (kterou jsem měla tak ráda, pro její laskavost a smích). Všichni byli rádi pohromadě, radovali se ze života a udržovali dobrou náladu. Hráli jsme společně divadlo, chodili v průvodu péci pod skálami buřty, nebo jsme tancovali s hudbou z gramofonu, mladí, staří a děti. Byla tenkrát v Ostrově pohoda. Možná, že si mé vzpomínky trochu přikrašluji a vidím jen hezké. Strýcové neměli velké příjmy, proto se žilo skromně, ale spokojeně. Hlavně co dům dal, zahrada, les a řeka. Moje matka Ostrov milovala, proto jsme na prázdniny jezdili jen sem.

Byla velice zaměstnaná, proto mne nechávala celý týden u tet, nebo se služkami a sama přijížděla na neděle. Někdy si brala volno a zůstávala celý týden. Byla vždy elegantní, měla krásné šaty a voněla francouzským parfémem. Mému životu byla vzdálená. V Ostrově hrávala vášnivě karty s mými prastrýci. Tak jsem ji moc neviděla. (Zvláštní je, že vášeň ke kartám jsem z celé rodiny zdělila jen já.). Až potom, když se provdala za svého druhého manžela JUDr. Vokouna (který byl vzácný člověk a moji matku bezmezně miloval), se trochu uklidnila a také my dvě jsme si byli blíží.

Moje matka měla k Ostrovu zvláštní vztah, protože se zde narodila jako nejstarší dcera Františka a Františky Mančalových. Kolem roku 1900 zde měli hospodářství, hospodu a krám. Moje matka, již jako dítě měla na starost krám. Do školy chodila nejprve do Velíše a do měšťanské školy každý den do Vlašimi pěšky. Často mi vyprávěla, jak se hrozně bála, hlavně na podzim a v zimě, když ráno a večer byla tma. Byla jediná z celého Ostrova, kterou rodiče posílali do školy do Vlašimi 7 km tam a 7 km zpět.

V 15 letech ji rodiče dali do Vídně k strýci, kde se vyučila modistkou. Přečkala tam první světovou válku, se všemi hrůzami, zimou a hladem. Po návratu do Čech se stala úspěšnou podnikatelkou. Češi si přáli České obchody a Vídeňskou eleganci, a tyto požadavky moje matka splňovala. Její největší přání, mít v milovaném Ostrově nějaký vlastní dům se jí nesplnilo. V dobách, kdy měla peněžní prostředky na zakoupení, ji nikdo v celém Ostrově neprodal kousek půdy. Bylo to celoživotní zklamání. Jak děti dorůstali a domy strýců se plnili, byla nucena se stěhovat na různá místa, někdy i nepohodlná, ale Ostrova se nevzdala. Celá léta se starala s Pepou [3] o prázdninách o našeho syna Michala, který jako já před ním, trávil své dětské prázdniny v Ostrově. Na jaře a na podzim, jsme často jezdili k Beaufortovým [4] na Zbraslav, kde byla moje nejmilovanější teta Otilie.

Často na moji matku myslím, jakou by měla radost, že já a Miloš v Ostrově máme dům s vyhlídkou na Blaník [5]. Je to kousek jejího splněného přání a dělala jsem to hodně pro vzpomínku na ni. Vidím ji a Pepu, tak jako ostatní mrtvé, v jejich dobrých letech, když byli krásní a plni života. A je mi bez nich v Ostrově smutno.

Marcela Bořkovcová, 2001

Vysvětlení

[1] Ostrov je vesnice u Vlašimi. Ostrovem teče řeka Blanice.

[2] Marcela byla dcera Marie.

[3] Pepa byl druhý muž Marie a jmenoval se Josef Vokoun.

[4] Otilie byla teta od Marcely a vzala si pana Beauforta. Beaufortovi bydleli ve Zbraslavi, co je předměstí od Prahy.

[5] Blaník je markantní hora u Ostrova, která je známá kvůli pověsti o spícím rytířském vojsku. Jméno řeky Blanice se odvozuje od jména této hory.

Předkové

Předkové Miloše Bořkovce

Rodiče

Jan Bořkovec (*11.06.1892, Praha, †12.07.1963, Praha) ☹

Hermína Bořkovcová-Schererová (*01.12.1897, Praha, †17.10.1955)

Děti:

1) Miloš Bořkovec (*10.01.1922, Praha, †01.06.2012, Bern, Švýcarsko)

2) Ivan Bořkovec (*1923, Praha, †2014, Praha)

3) Alexej-Sáša Bořkovec (*17.10.1925, Praha, †10.06.2010, Silver Spring, MD, USA)

Prarodiče

Bohumil Bedřich Bořkovec (*01.03.1863, Sedlečko, Vlašim, †05.12.1935, Praha) ☹

Růžena Bořkovcová-Hozáková (*01.06.1867, †03.09.1945)

Děti:

1) Jan Bořkovec (*11.06.1892, Praha, †12.07.1963, Praha)

2) Pavel Bořkovec (*10.06.1894, Praha, †22.07.1972, Praha)

3) Iluška Bořkovcová (*27.06.1898, Praha, †26.11.1918)

František Scherrer (†1916, Praha) ☹ Paní Schererová-Ritteshainová

Děti:

1) Hermína Bořkovcová-Schererová (*01.12.1897, Praha, †17.10.1955)

2) Františka Šimková-Schererová († ~1975)

3) Další neznámé.

Předkové Marcely Bořkovcové-Vobořilové

Rodiče

Václav Vobořil (*13.04.1892, Pavlovice) ☹

Marie Vobořilová-Vokounová-Mančalová (*27.11.1895, Ostrov, †20.10.1973, Praha)

Děti:

1) Miloš-Miloušek-Míša Vobořil (1.06.1922, Praha, †20.06.1934, Praha)

2) Marcela Bořkovcová-Vobořilová (*07.12.1927, Praha, †03.02.2017, Bern, Švýcarsko)

Josef Vokoun (*1902, †1984, Praha) ☹

Marie Vobořilová-Vokounová-Mančalová (*27.11.1895, Ostrov, †20.10.1973, Praha)

Žádné děti.

Prarodiče

František Vobořil [⊗] Františka Vobořilová-Brzková

Děti:

- 1) Václav Vobořil (*13.04.1892, Pavlovice, Vlašim)
- 2) Další neznámé.

František-Franz Mančal (*02.09.1868 Ostrov, †06.06.1945, Vlašim) [⊗]

Františka Mančalová-Kozlová (*18.06.1877, †26.06.1954)

Děti:

- 1) Marie Vobořilová-Vokounová-Mančalová (*27.11.1895, Ostrov, †20.10.1973, Praha)
- 2) Antonín Mančal (*02.07.1887, Ostrov, †12.05.1915)
- 3) František Mančal (*20.09.1900, Ostrov, †19.01.1937)
- 4) Táňa Mančalová (*1902?, Ostrov)
- 5) Karel Mančal (*19.10.1905, Ostrov, †06.06.1981)
- 6) Otilie Mančalová-Beaufortová (*13.01.1907, Ostrov, †23.02.1986, Zbraslav u Prahy)
- 7) Růžena Mančalová-Straková (*16.03.1910, Ostrov, † 09.11.1992)

Další odkazy a poznámky naleznete na webové stránce.

Originální text, 18.09.2018, poslední změna 28.09.2024.